

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΣ
(ΒΟΥΝΑΡΑΚΙ - ΜΥΤΙΛΗΝΗ)
ΜΥΤΙΛΗΝΗ 19 Αύγουστου 1932
ΧΡΟΝΙΑ 17—ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 35

ΕΥΘΥΜΟ — ΣΑΤΥΡΙΚΟ — ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΚΕΡΑΥΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΜΑΣ

Τὴν περασμένη Κυριακὴ ἐνέσκηψαν εἰς τὴν πόλιν μας ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἐθνικορικοσπατικῆς κόμματος κ. Κονδύλης ἢ Κεραυνός. Τοῦτον ὑπεδέχθησαν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, ὁ Δῆμαρχος κ. Πετρόπουλος καὶ οἱ πολιτευόμενοι κ.κ. Σακαλῆς, Βασιλακάκης καὶ Γκράβαλης μετὰ πλήθους πολιτικῶν φίλων τῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίναμεν τοὺς κ. κ. Θεοφάνη, Ἀλεξάνδρου, Κίμωνα Κιοσκλήν, Στ. Λαγουδάκη καὶ ἄλλους. Εἰς τὴν προκυμαίαν πολὺς κόσμος ἀνέμενε νὰ ἴδῃ καὶ ἀκούσῃ τὸν Κεραυνόν. Μετὰ ἐν τέταρτον περίπου τῆς ὄρας ἀπὸ τοῦ κατάπλου τῆς Μαιῆς ὁ κ. Κονδύλης ἐπέβη μετὰ τῶν ἐπιτελῶν τοῦ ἐρυθρᾶς ἀτμακάτου, ρυμουλκούσης λέμβῃν πλήρη θαυμαστῶν καὶ μὲ πλωρίαν σηραίαν εἰς τὴν πύμναν.

Ὁ κ. ἀρχηγὸς ἐγένετο δεκτὸς διὰ χειροκροτημάτων εἰς τὴν ἀποβάθραν. Τὰ πλήθη δὲν ἐζητωκραύγασαν εἴτε διότι ἦσαν πενιασμένα εἴτε καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Σακαλῆς δὲν ἐφρόντισε νὰ πληρώσῃ τὰ «ζήτω» κατὰ τὸ εἰσαχθέν ἐνταῦθα ξένον ἔθιμον. Συγκινημένος ὁ κ. Κονδύλης δέχεται ἐπὶ τῆς ἐκ μπετῶν ἀποβάθρας, ἢν πρῶτος αὐτὸς ἐκ τῶν ξένων ἐπισήμων ἐγκαινιάσῃ, τὰς πρῶτας βιαστικὰς συστάσεις πολιτικῶν φίλων. Τὰς συστάσεις κάμει ὁ κ. Γεώργιος Πολυζώνης, ὅστις γνωρίζει πολὺ καλά τὴν καπνὸ φουμάρι ὁ καθένας. Ἀκολούθως ἡ πομπὴ κατευθύνεται πρὸς τὸ Δημαρχεῖον. Εἰς τὴν πρώτην τετράδα εὐρίσκειται ὁ Κεραυνὸς μετὰ τὸν ὑποψήφιον τοῦ ἐνταῦθα συνδυασμοῦ του κ. Τζαννετῆν ἱατρὸν ἐκ δεξιῶν, τὸν κ. Θεοφ. Ἀλεξάνδρου» παραπλεύρως καὶ τὸν κ. Γ. Πολυζώνην ἐξ ἐναντίων. Ὁ κ. Πολυζώνης συνομιλεῖ οἰκιστάτα ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως προφανῶς δεικνύων εἰς αὐτὸν τὰ ἀκίνητα αὐτοκίνητα, τὰ ὀπτεώδη πρόσωπα τῶν πειναλέων ὀπαδῶν, τὰ ἀτελείωτα λιμενικά μας ἔργα καὶ τοὺς δύο κυρίους ὑπαιτίους τῆς τοιαύτης καταστάσεως κύριον Κύκλωπα Γερμανὸν καὶ κυρίαν Φαγάναν Βορβοροφάγον.

Καθ' ὅδον ἐπιπίπτει χαριέστατος κατὰ τοῦ Κεραυνοῦ ὁ κ. Δημ. Σάλτας καὶ σχεδὸν τὸν ἠσπασθῆ.

Τέλος ἡ ἀκολουθία καταφθάνει πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Δημαρχείου ὁπότε ὁ κ. Μανιατόπουλος προσαγορεύει τὸν ἐπίσημον ξένον διὰ τῆς ἐγκαρδίου προσφωνήσεως : «Καλῶς ὤρισες Λεβέντη ! Ψοφάω γιὰ Δικτατορία καὶ ξέρετο !»

Ὁ κ. Πολυζώνης παρεμέρισεν, σὰν αἰωνόβιος ἀριστοκράτης, διὰ χαριτωμένης ὑπεκλίσεως καὶ ἀφῆκε τὸν Κεραυνὸν νὰ ἀνέλθῃ πρῶτος τὴν κλίμακα, θωπεύσας μάλιστα αὐτὸν εἰς τὸν ὄμον.

Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Δημαρχείου ὁ κ. Πετρόπουλος παρουσάσεν ἐπὶ ποδῶς εἰς τὸν Κεραυνὸν τοὺς παρευρεθέντας πιστεύς ἐκ τῶν Δημοτικῶν Συμβούλων καὶ τινὰς ἀντιπροσώπους τοῦ ἑραίου φύλου. Εὐθὺς αἰέσως ὁ κ. Κονδύλης ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν ἐξώστην διὰ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὰ ἀναμένοντα πλήθη· ἀλλ' ὁ κ. Πετρόπουλος τὸν ἀνεχαίτισε διὰ νὰ τοῦ προσφέρει πρῶτον τὰ κεκανονισμένα ἀναψυκτικά, ἢτοι βυσινάδα ἐγγχώριον : «Ποῦ εἶναι ἡ βυσινάδα π' σ' εἶπα νάχλις ἔτσιμ, ρε Νικουλέλι !» Τὸ ἀναψυκτικὸν ἤλθε, κατεπόθη καὶ τέλος ὁ κ. Κεραυνὸς ἐξεβλήθη εἰς τὸ μπαλκόνι, ἔβγαλε τὸν λόγον του, ἕνα λόγον μετρομένον καὶ σεμνὸν, χωρὶς ἄστραπόβροντα.

Ὁ κ. Κονδύλης εἶνε μαῦρος σὰν μπαρουτοκαπνισμένος. Ἐχει μάτια ἀποφασιστικά, χεῖλη παχιά, δόντια χρυσὰ καὶ μουστάκι ἀγκίστρι.

Γελά σπάνια· κί' ὅταν γελά θυμίζει τίγριν πού δείχνει τὰ δόντια τῆς. Μιλᾷ εὐχερῶς. Ἡ φωνὴ του εἶνε ὑπέκωφη καὶ δὲ μοιάζει διόλου μὲ κεραυνό. Ἡ χειρονομία του εἶνε κοφτὴ, μετρημένη, κί' ἡ ἴδια πάντα, σὰ σφαῖρα ἐπαναληπτικῆς ὀπλου. Προηγείται τῶν λέξεων πού θέλει νὰ ὑπογραμμίσῃ κατὰ ἕνα χρονικὸν διάστημα, ὅσον περίπου μεσολαβεῖ συνήθως μεταξὺ ἀστραπῆς καὶ βροντῆς. Ἐχει τὴ γροθιά του κλειστή μετὰ τὸν δείκτην προεταμένον σὰ νὰ κρατεῖ πιστόλι καὶ νὰ μπιστολιζέτῃ τὰ πλήθη. Εἶνε συμπληρωτικὸς μὰ ἀσχημὸς ὁ χριστιανός. Εἶχε λοιπὸν δίκιο ὁ φίλος του ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως Καραμπιμπέρης ὅταν τοῦ ἔλεγε ἀστεϊζόμενος : «Ἄκου με Γιώργε. Μὴν πολυπερνᾶς ἀπο τὶς γειτονιὲς γιατί εἶνε κί' ἔγκυες καί' τρομάζουν».

Ὅταν ὁ κ. Κονδύλης ὁμίλησε περὶ αὐτοδικησεως—ν.οι εἴμαστε καὶ γεράσαμε νὰ τὴν ἀκούμε—ὁ λαὸς ἐξέσπασεν εἰς ζωηρὰ χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίας.

Ἄν τὰ λέγει ἀπὸ τὴν καρδιά του ὁ κ. Κονδύλης τὰ ὅσα εἶπε καὶ ἂν ἔχει τὴν δύναμιν πράγματι νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ, ὅπως πιστεύει ὁ φίλτατος κ. Σακαλῆς, τότε νὰ ἔνας ἀρχηγὸς ἐνὸς Κόμματος πού ἀξίζει νὰ συγχωνεύσῃ ὅλα τὰ ἀ-

στικά ἑλληνικά κόμματα πού κοροϊδεύουν τοὺς Ρωμοὺς μὲ λόγια ἀπὸ καταβολῆς ἑλληνικοῦ Βασιλείου μέχρι σήμερα.

Ἡμεῖς ὅμως, παρ' ὄλην τὴν ἐμπιστοσύνην πού ἔχομαν εἰς τὴν ἐξύμνησιν τοῦ φίλου δικηγόρου κ. Σακαλῆ, ἔχομεν σοβαροὺς λόγους νὰ ἀμφιβίλλωμεν, ἂν ὁ κ. Κεραυνὸς εἶνε πολιτικὸς μὲ ἀξίαν καὶ ἰκανότητα καὶ κυρίως ἂν εἶνε ἀπὸ τὸ σόχα Κυβερνήτου. Ἴδου δύο ἐκ τῶν σοβαρῶν τούτων λόγων : Πρῶτον διότι ἤρχισε καὶ ἐτλείωσε τὸν λόγον του μὲ τὴν ἴδιαν φράσιν τοῦ κ. Παπινδρέου.

«... Καὶ Κεραυνὸς θὰ γενῶ καὶ θὰ πέσω...»

(Τὸ κ. Γ. Ι. Καλαδέλλη)

«Βαθύτατα συγκεκινημένος» εἶνε ἡ ἀρχή. Καὶ «Μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ Λεσβιακὸς λαὸς θὰ πράξῃ τὸ καθήκον του εἰς τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς, ἀναφωνῶ Ζήτω ὁ Λεσβιακὸς Λαὸς τὸ τέλος.

Ἡ μόνη παραλλαγὴ τοῦ τέλους εἶνε ὅτι ἀντὶ νὰ προτάξῃ τὸ : «ὁ Λεσβιακὸς λαὸς» ὅπως ὁ κ. Παπανδρέου, προέταξε τὸ «ζήτω». Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ φανταζόμεθα, διὰ νὰ μεταβάλῃ τὸ φάδι.

Ὁ δεύτερος λόγος : Ἀμφιβίλλωμεν ἂν ὁ κ. Κονδύλης εἶνε ἔξυπνος καὶ καπάτσος πολιτικὸς. Καὶ ἀμφιβίλλωμεν διότι, ὅταν κατέλυσε τὴν Δικτατορίαν, ἔκαμε τιμίας ἐκλογὰς χωρὶς νὰ πολιτευθῇ ὁ ἴδιος ἂν καὶ ἠδύνατο ἂν ἤθελε, νὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ τὸν ἑαυτὸν του μίαν μεγάλην πλειοψηφίαν, ὅπως θὰ ἔκαμε κάθε ἄλλος Ρωμὸς εἰς τὴν θέσιν του.

Ποίαν ἐμπιστοσύνην θέλετε νὰ τρέφωμεν εἰς ἕνα πολιτευόμενον ὁ ὅποιος δὲν ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ ἐκωφεληθῇ τῶν περιστάσεων, ἀλλ' ἀφίει τὸ ψητὸ νὰ τὸ τρένε ἄλλοι; Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἀποκλείεται νὰ ἀπατώμεθα. Πάντως εἶνε

παρήγορον ὅτι μὲ τὸν κ. Κονδύλην συνεργάζονται ὅλο νέα καὶ λευκά πολιτικά πρόσωπα ἱκανὰ καὶ δεδοκιμασμένης ἐντιμότητος. Ὁ κ. Σακαλῆς, λ. χ. θὰ ἦτο ἕνας ἰδανικὸς ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης· ὁ κ. Βασιλακάκης ὁ δνειρώδης ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ἢ τῶν Οἰκονομικῶν. Ὁ κ. Τζαννετῆς ὡς Ὑπουργὸς τῆς Ὑγιεινῆς ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος εἰς τὴν κατάλληλον θέσιν καὶ ὁ κ. Γκράβαλης ὁ ἰδεώδης ὑπουργὸς τῆς Προνόιας. Ἄν μάλιστα προσεχώρῃ ὀριστικῶς καὶ ὁ κ. Πετρόπουλος εἰς τὸ νέον Κόμμα καὶ ἐπολιτεῦτο θὰ ἠδύνατο νὰ θριαμβεύσῃ εἰς ἕνα νουοῦστατον Ὑπουργεῖον ἠθῶν, τὸ ὁποῖον λείπει ἀπὸ τὴν χώραν μας.

ΣΤΗΝ ΑΓΙΑΣΣΟ

Ἀπὸ τὸ Δημαρχεῖον ὁ Κεραυνὸς ἐπέβη τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ κ. Δημάρχου παραχωρήσας τὴν τιμητικὴν θέσιν εἰς τὴν κυρίαν Σακαλῆ. Τρία ἄλλα αὐτοκίνητα ἠκελεύθησαν, μὲ ὑποψηφίους, μὲ φίλους τοῦ κόμματος καὶ μὲ δημοσιογράφους. Κατὰ τὸ «Κλίτος» ἐχάλασε τὸ αὐτοκίνητον τοῦ Δημάρχου. Οἱ ἐπιβαίνοντες ἐπίσημοι ἐπέβησαν τοῦ δευτέρου αὐτοκινήτου τῆς συνοδείας εὐγενῶς παραχωρηθέντος. Πρὸ τῆς Καρύνης δὲως χαλᾶ καὶ τὸ δεύτερο. Καὶ τότε γίνεται νέος ἄκταρμας εἰς τὸ τρίτον τὸ δειπτεῖν ἔφθασε τέλος σῶον εἰς τὴν Ἀγιάσσον, χωρὶς νὰ ὑποχρεωθῶν οἱ δημοσιογράφοι εἰ ἐπιβαίνοντες τοῦ τετάρτου καὶ τελευταίου αὐτοκινήτου νὰ παραχωρήσῃ μετὰ τὴν σειράν των τὸ δχημά των εἰς τοὺς ἀναξιεπαθεύοντας ἐπίσημους.

Εἰς τὴν Ἀγιάσσον παρουσίασε τὸν Ἀρχηγὸν ὁ ὑποψήπιος κ. Εὐρ. Τζαννετῆς τονίσας μὲ ὠραίαν καὶ δξυτάτην φωνὴν ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε σκανδαλωδῶς φιλέλλην ἀφοῦ εἰς τὴν πολιτικὴν παρκαμὴν τῆς Ἑλλάδος μᾶς ἀπέστειλε τὸν κ. Κονδύλην.

Ἀκολούθως ὁ Κεραυνὸς ἀνέπτυξε τὸ πρόγραμμά του πρὸ χιλιάδων κόσμου ἀπὸ περάτων Λεσβου συναθροισθέντος ἐκεῖσε. Τὸν λόγον ἐκάλυψαν ἐπεφημίαι τοῦ Κοινῶ καὶ οὐρανομήκειας ζητωκραυγαὶ τοῦ συναδέλφου κ. Ἀλκιβ. Μαρτιγγλή, ὅστις εἶχε τὴν διπλότυπον ἀπόδειξιν ἔσοιμον λέγουσαν τάδε : «Ὁ τετιμημένος καὶ δαφνοστεφῆς στρατηγὸς κ. Γ. Κονδύλης ἐπλήρωσε δραχμὰς»

Τὸ κονδύλιον τῆς συνδρομῆς ἀφέθη ἐπίτηδες ἀνοικτὸν διὰ νὰ τὸ

ΤΡΙΒΟΛΟΣ

ΣΥΝΑΡΟΜΕΣ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ

ΔΕΣΒΟΥ	120
ΠΡΩΤΕΡΙΚΟΥ	150
ΠΡΩΤΕΡΙΚΟΥ	Δολ. 5
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ	Δρχ. 2
ΟΙ ΣΥΝΑΡΤΗΣΕΙΣ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ	

συμπληρώσει ιδιοχείρως και κατά βούλησιν ο υπό... εκτέλεσιν διαφνοστεφής πολιτικός.

Η επίσημος συνοδεία παρηκολούθησε και εν τεμάχην μεγάλου έσπερινού, προς μεγάλην χαράν του Σεδασμιωτάτου, οστις δοκιμάζει ιδιαιτέρως ευχαριστήσιν δασκίς βλέπει τον φίλον του Δήμαρχον να τὸ ρίχνει εἰς τὰ θεῖα, διευκολύνων εὖτω τὰς εὐχὰς τοῦ φίλου του Ιεράρχου πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του.

Απὸ τὴν πολιτικὴν περιουσίαν δὲν ἔλλειψαν καὶ οἱ ἀτραξιόνες ἐκτὸς προγράμματος. Εἰς τὸν κ. Κονδύλην ἐπρωτάθη νὰ βραβεύσῃ ἕνα παιδί τὸ πενήμιττον ἀγοράκι τοῦ κ. Βινιτίου.

— Αὐτὴ ἡ δουλιὰ θέλει καὶ λεφτὰ εἶπεν ὁ κ. Καραυνοῦ. Ἄλλ' ὁ κ. Σκαλῆς τὸν καθυσόχασεν.

— Μόνο τὸν παπᾶ θὰ πληρώσωμε, εἶπε. Γιὰ τὰ ἄλλα θὰ κάνομε... τὸν παπᾶ.

Ἔτσι τὸ παιδί ἐβραβεύθη κρύβον μετὰ τὸ γεράκι του τὸ πουλάκι του καὶ τρέμον ἀπὸ φόβου, δασκίς ὁ ἄρατος ἀνάδοχος ἔσκυβε γιὰ νὰ τὸ ἐνθαρρύνει μετὰ χαριτωμένους γκριμάτσας.

Κατὰ τὴν βράπισην ἔλαβε χάριαν ἐλαφρὰ παρεξήγησις. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ιερεὺς ἔλεγε «τοῦ παιτὸς ἐπάνω ἔφρων καί... σκορπίων» ὁ περιστάμενος διευθυντὴς τοῦ «Σκορπίου» κ. Μαρικλῆς, ἐχθρικῶς διακείμενος πρὸς τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ διαρραρυγῆθη ζωηρῶς εἰπὼν: «Ὅσο πάτησε ὁ πατέρας του ἐπάνω στὸ «Σκορπίο» θὰ πατήσῃ κι' ὁ γυιός».

Καὶ εὖτω ἔληξεν ἡ βραία τελετή.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΧΙ ΜΟΥΣΗΣ

(Ἀπ' τὰ δυσκατάλειπτα)

RENDEZ VOUS

Ἄνήμερα στοὺς τάφους σὲν περῶ καὶ τοὺς νεκροὺς σὲν ἔχω συντροφιὰ μου
[φίλ μου τότε μονάχη κισθάνομαι πὸς τὸ κ' ἔχω τὸν πόνο γιὰ κρηγορία μου.]

Ἄφωθ' ἦταν τῆς τύχης μου γραφτὸ γιὰ γέλοιο νὰ ἔχω πάντε μου τὸ δάκρυ

ἀπάνω στὴν καρδιά μου ἕνα σταυρὸ μ' ὀλόμαυρο μαχαίρι ἔχουν χαράξει.

Στάζει τὸ αἷμα μου σιλαματιὰ-σιλαματιὰ
[σιλαματιὰ] ἔσπου μιά μέρα νὰ στραγγίσει καὶ τότε ἀπὸ πόνο λαφριάμιστέω πὸς τὸ Ἄπειρα θάγγισι.

ΜΑΡΙΑ

Ζητοῦνται σκιάδες διὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ συνδικατισμοῦ.

ΓΑΪΔΟΥΡΑΓΚΑΘΑ — ΤΡΙΒΟΛΟΙ — ΤΣΟΥΚΝΙΔΕΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΜΑΣ

Μετὰ τὴν κινδύρα

Τῆς χήρας κόρη ἀγάπησα
μὰ μοῦ τὴν πήραν πίσω
γιατὶ μ' ἕνα χιλιάριον,
μισθὸ, πὸς θὰ τὴ ζήσω;

ΤΡΙΒΟΛΙΚΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

§ Τὸ ἐν ἰσχυρῷ ἀναλογικὸν σύστημα προβλέπει ἕνα μόνον σταυρὸν προτιμήσεως, τὸν ὅποιον κατὰ προτίμησιν θὰ πάρουν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν συνδυασμῶν. Διὰ τοῦς ἄλλους ὑποψηφίους δὲν μένει παρὰ ὁ... Σταυρὸς τοῦ μαρτυρίου.

§ Ἡ αἰσιοδοξία εἶνε ἀρετὴ τῶν πολιτευομένων καὶ πρὸ πάντων ἐκείνων ποδάρκων γιάνων διαρκῶς.

ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

«Ἀφ' οὗτου ἐπάτησε τὸ Λεσβιακὸν ἔδαφος ὁ κ. Κονδύλης ἔχασα τὰ πρωτεῖα τῆς ὠριότητος».

Χρυστ. Καρατζᾶς

«Ἡ Λέσβος θὰ ἐκλέξῃ ἕξ βουλευτὰς ὁπλ. ἐμένει καὶ πέντε ἄλλους».

Ἄθ. Γκράβκλης.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ

«Ἡ ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΗ ΜΥΤΙΑΝΝΗ»

Copyright Τριβόλου
(Συνέχεια)

Ἔμεῖς τί θὰ γενοῦμε

Ἐφέντιμ μέσα δὴ.

— Τὸ Τούρκο σὲν ἀγγίζει

μαχαίρι στὸ λαιμό,

Καταλαβαίνει τότε

καὶ σκέπτεται ὀρθά.—

Κι' ὁ Τυλαὰτ σταθεῖτε

ὀλίγο ἀπαντᾶ.

Ἀρχίζουν μεταξὺ τῶν

σιγῶν, τὸ ψι, ψι, ψι.

Σὲν τελειώσαν—ἂν εἴστε

Ραγιαδες γνωστικοί,

Νὰ πῶτε νὰ φωτίσετε

τῆς Λέσβου τὸ λαὸ.

Γιατὶ μετὰ τὴν εἰρήνην

θὰ δῆτε προκομὸν.

Ἔν-βαλα! Ἐφέντιμ

ἐπρόφθασε νὰ πῆ.

Μὰ ὁ Σαφκὲτ τονίζει

γιὰ μόνη σας ποιηή,

Θὰ χροῖσωμε γιὰ βουλευτή,

τὸ Μολιβιάτη Σάββα. (1)

Πηγαίνει ν' ἀπαντήσῃ

μ' ἀκούει σοὺς καὶ τράβα.

Κ' ἔτσι φτηνὰ τὴ γλύττωσαν

καὶ τῶδωσαν μετὰ βία.

Αὐτὰ μᾶς ψάλλει ἡ Μούσα μας

καὶ γράφ' ἡ ἱστορία.

Καὶ τὴν ἄς τοὺς ἀφίσωμε

ἄλλα ἄγνωστα νὰ ποῦμε.

Ἔς οὗτου στὴν Ἑλληνικὴ

βουλή, τοὺς ξαναδοῦμε.

ΣΧΟΛΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ. 1. Δημήτριος Σάββας βουλευτὴς βενιζελικὸς τὸ 1920, καὶ ἐκλεγὴς ὡς βουλευτὸς. Ἡ ἐπιτυχία του ἐφείλεται τόσον εἰς τὴν βραβεύσιν τοῦ κομιτάτου ἔσον καὶ εἰς τὸν διχασμὸν τῶν Λεσβίων.

ΣΑΡΕΤΤΑ Π
Ι. ΚΑΤΑΒΟΔΗ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς ἀνυμνέσιον

Νὰ παντρευτεῖς βουλήθημες
καὶ σοφάνα εἶνε πρόμα.
Γιὰ τὸ ζεμπίλι, ἀγάπη μου,
εἶσαι μικρὸς ἀνόμα.

ΠΟΛΙΤΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

Ἔχω γιὰ κεφάλι ἐγὼ
ἕνα πετεινίσιο σύγῃ
κι' εἶμαι μαγικὴ εἰκὼν!
Βρῆτε ποῖος εἶμαι, λοιπόν.

ΠΑΡ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΝΙΓΜΟΣ

Τὴν περσμένη Κυριακὴν βάρκα φορτωμένη ἀπὸ ὄραιοις κατακτητὰς τυπογράφου; ἐνθ' ἔκανε τὴν τεράκα τῆς ἀπέναντι εἰς τὰ γυναικεῖα μπάνια, ἱστιοπλοοῦσα, ἀνετράπη κουκουλώσασα τοὺς φερύπιδας νεκρῶν, εἴτινες μετὰ τὸ ἀπρόσπετον τοῦτο κατευναστικὸν τοῦ ἐρωτικοῦ τῶν πυρατοῦ λουτρῶν, ἐξήλθον κολυμβῶντες εἰς τὴν ἀκτὴν, ὡς βρεμμένους πάπιες ὑπὸ τὰς ἀποδοκιμασίας τῶν λουμένων θηλυκῶν, κραυγάζοντων «ἀέρα...» Λέγεται οὖν ἡ ἀνατροπὴ τῆς λέμβου ἐφείλεται εἰς στραβιτιμονίαν τοῦ ἐρασιτέχνου τιμονιέρη κ. Γ. Σατύρου, ἀρχιεργάτου τοῦ συναδέλφου «Σκορπιου», τοῦ ὁποιοῦ τὰ μυαλὰ εἶχαν φροντώσει εἰς τὴν θῆαν γνωστῆς Ἀπρονδῆτης τοῦ Κισκιου ἀναδυθείσης τὴν στιγμὴν ἐπικινδύνου στρωφῆς. εἰς τὰ δεξιά τῆς λέμβου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Γ. ΚΟΡΤΕΣΗ. «Τὰ κοινωνικὰ παράξενα». (Ἐπὶ χάρτου ρωσσιῆς προσλεύσων εἰς γλώσσαν καθαρῶς Ἀγιοιωργῆτιν).
Ε. ΣΑΛΑΤΕΛΛΗ. «Πὸς πρέπει νὰ προλαμβάνεται ἡ ἐγκυμοσύνη».

Α. ΣΚΕΝΤΕΡ. «Ὁ μῆνας πὸς ὀρέφει τοῦ ἔνδεκα».

ΑΠ. ΖΩΪΔΗ. «Ἡ εἰλικρίνεια τῶν φορολογουμένων καὶ αἱ θλιβεραὶ αὐτῆς συνέπειαι εἰς τὴν ἰδιωτικὴν οἰκονομίαν τῶν ἐφοριακῶν».

Κ. ΚΟΥΝΤΟΥΡΗ. «Ἡ δημοτικὴ ἐκπαίδευσις κατ' οἶκον».

Χ Β. (Χοῖρο Βοσκουῖ). «Ἐρωτικὸν ἔργοισιόν».

Γ. ΜΑΝΙΟΥΔΗ. «Συνταγαὶ ἰατρῶν».

Π. ΒΑΧΑΡΑΚΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ. «Ὁ χαλασμένος μέλος».

Ν. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ. «Ἡ νεοχριστιανικὴ χρησιμοποίησις τοῦ Ἄρσεως».

=ΓΙΟΒΑΝΑΚΗΣ ΤΡΙΒΟΛΙΑΣΩΝ=

ΝΑ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΘΕΙ
ΕΚΛΟΓΙΣΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ

Ἐρχάμντουλα... ἐρχάμντουλα, ὡς νὰ λέγωμεν δόξα τῷ Παναγάθῳ, εἰς περίεδόν μας ἐκλογικὴν εἰσερχόμενοι μεγάλως καὶ λίαν σφόδρα θέλομεν θὰ διασκεδάσωμεν.

Συνδυασμοὶ ἐφέντιμ ὡς καθὼς κολοκυθοκορφάδες πληθῶς, καὶ ὑποψήφιοι βουλευταὶ κοῦμ κριπὶ ὡς νὰ λέγωμεν ὡς καθὼς ἔμμος τῆς θαλάσσης.

Ἐκαστος τῶν ἡμετέρων κοινοτήτων ἀνά δύο ὑποψηφίους ἔχοντες ἐθνικὴν παραγωγὴν θέλομεν θὰ ἀδξήσωμεν οὕτω πως.

Ἄξιότιμος Πρόεδρος Κυβερνήσεως περνούστατος κ. Ἐλευθέριος ἐ-

κλογιστικὸν νόμον νὰ τροποποιήσῃ ἐπρεπε μετὰ καὶ ἀπὸ ἕκαστον χωρὶον τῆς Λέσβου, ἀνά δύο βουλευταὶ νὰ ἐξέρχωνται.

Ντεμὲκ κὶ ἡμετέρω Λέσβος ὄγδοντα χωρῖα ἔχων 160 βουλευτὰς εἰς Βουλὴν νὰ ἀποστείλει.

Ἰστὸ νόμος ἐκλογιστικὸς τοιοῦτος συνταγματικὸς θὰ ἦτο, δημοκρατικὸς θὰ ἦτο, καὶ ἄπαντες Λέσβιοι εἰς Βουλὴν θὰ ἐπήγαυαν μετὰ ἀξιότιμον κ. Γιουβανάκη ἐπὶ κεφαλῆν.

Θέλω θὰ γράψω περισπούδαστον ταύτην ἡμετέρω γνώμην εἰς ἀξιότιμον κ. Ἐλευθέριον ὁποῖος ὡς καθὼς κοινοβουλευτικὸς ὢν, θέλει ἀσπασθεῖ ἡμετέρω γνώμην. Ἀπάντησιν ἀξιότιμου κ. Προέδρου θέλομεν θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς Τριβολέτον.]]

ΓΙΟΒΑΝΑΚΗΣ

Ο ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ ΜΑΣ

Ἐάν συμβεῖ νὰ ἴδωτε εἰς τὸν β-πνον σας πιτναρέλια καὶ δὲν εἴσθε ἀλεποῦ σημαίνει ὅτι εἴσθε πειναλέος ἕλλην φορολογούμενος ντοματοφάγος.

T. T. T. T.

Δ)θα Μ. Γ. Διατὶ εἰσήγαγεν ἡ Μοῦσα σας;

Κον Στρ. Ἀθανασιάδην. Ζάννυθον. Ἐὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὰ καλά σας λόγια, καὶ λύομε τὴς ἀπερίας σας: Ὁ Κόνς γράφεται ἀπὸ τὸν Ἀγιοσάτην κ. Στρατῆν Ἀναστασίην. Ὁ Γιουβανάκης ἀπὸ τὸν συνάδελφον Τ.Ι.Α. καὶ ὁ Τίσις ἀπὸ τὴν διέθυνσιν τοῦ «Τριβόλου».

Δ)θα Κ. Ρ. Ἀγιόσσον. Ἐλάβατε ἕνα ἀνθισμένο ἐρωτικὸν ποίημα, διαπραποῦς ποιητοῦ συναργάτου μας; Ἐἶνε ἀριστοτέργημα ἀντέξιν σας.

Κον Γ. Δ. Ἐνταῦθα. Τὶ γραφῆδες στίχοι εἶνε αὐτοὶ;

Ἦταν σὲ βλέπω μάτια μου γὰ κάνα τὰ καλά μου νὰ μὴ μὲς καταλάβουνε καὶ, εὖρω τὸν μπλεῖ μου.

Ἀισθάνοσθε μήπως τὴν ἀνάγκη, δταν τὴ βλέπετε νὰ κάνατε καλὰ καλὰ σας; καὶ ἀπὸ φόβον κάνατε ἐπὶ καλὰ σας;

ΜΑΣΤΙΚΑΓΚΑΘΑ — ΑΣΤΙΒΕΣ — ΑΓΑΝΑ

«ΤΡΙΒΟΛΟΣ»

ΓΡΑΦΗΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΗΙΑ
ΗΑΡΘΔΟΣ ΔΓ. ΘΗΟΔΩΡΗΝ
Προϊστάμενος Τυπογραφείου
ΘΑΝΟΣ ΤΣΑΚΙΡΗΣ
(Προσφυγικός Χυνοικισμός)

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΒΑΣΑΝΑ

Πάν, γκμπάρι, τὰ παναγύρια
μὲ ταχιά μὲ τνᾶλλι τιλειώνιν.
Μὲ τὰ Νιάρμα ἀπουμένιν.
Θάν ἀδειάσιν τὰ μπαγρία

Πάν, γκμπάρι, τὰ παναγύρια
μὲ ταχιά μὲ τνᾶλλι τιλειώνιν.
Μὲ τὰ Νιάρμα ἀπουμένιν.
Θάν ἀδειάσιν τὰ μπαγρία
πὶ τ'ς μωρφιές, π' μὲ καλαβώνιν,

ΣΥΜΠΕΘΕΡΕΣ

— Προχθὲς ἐσπέρας ἐθεάθησαν
εἰς τὸν Μακρυγαλὲν δύο γουρου-
νόπουλα κάμνοντα τὸν περίπατόν
των. Τὸ γεγονός ἐξίνισε καὶ δυση-
ρέστησε πολλοὺς περιπατητάς οἱ

— Διεδόθη ὅτι κατηγγέλθησαν
ὡς κομμουνιστὰ καὶ θὰ ἀπελκεθῶν
εἰς Γαθδὸν οἱ δῆμαρχοι Μυτιλήνης
καὶ Πλωμαρίου καὶ οἱ Πρόεδροι
Κοινοτήτων Ἀγιάσσου κ. Μακα-

— Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα
ἐπεσκέωθη ἐξαφνικὰ τὸ καπνοπω-
λεῖον τοῦ κ. Ἐπαμ. Τζιβόγλου μόνις
ἐκφερτωθεῖς εἰς τὴν προκυμαία,

— Ὁραία ἡ λύσις ποὺ ἐδόθη
ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ κ. Σακελ-
λαροπούλου εἰς τὸ ζήτημα τοῦ
Γερανοῦ. Πετιέται μὴ στιγμὴ ὅς

— Καθ' ἃ πληροφοροῦμεθα τὸ
πρόωρον διαζύγιον, περὶ οὗ ἐγρά-
ψαμεν εἰς τὸ προηγούμενόν, μας
φύλλον, ἔλαβε χώραν ἐκ λόγων
ζηλοτυπίας μεταξὺ τῶν συμπεθέ-

ΝΟΙΩΜΑΤΑ

(Γνήσιο)

Ἐνα πρᾶμα πραγματέλι
εἶνε ἀσπρου σάν τυρέλι
τοῖ τιρι δὲν εἶνε.
Ἐχει κουνιτικοῦ οὐρά
τοῖ ποικὸς δὲν εἶνε.

Παλαδάτα κουβντιάζου
τοῖ σὰ γλάρσ παρκαστουλιέζου (4).
Ποὺ μπουροῦν φτάς μὰς τ' ἀγκάθια
νὰ μαζώνιν - χιμῶνα - ἰλιές,

Ἄμ νὰ δεῖς δὰ, Τριβολελίμ
ριζιλίτσα ποὺ μὲ πῆτοῖ
προυφές τ' νύχτα γ' ἡ Θουδώρα !
Ἐκανε τάχα π' μ' ἀφῆτοῖ

ΤΙΝΙΣ

Υ.Γ. Ἦκα τοῖ τὸν Κιραδὸ :
Θάρρουμ π' θὰ σῖσται τοῦ βνὸ
ἀμα μλῆς τοῖ πῆγα πρώτους.

ΔΕΞΙΔΟΓΙΟ : 1. Ἀφκριγιόμ=ἀκρο-

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

* Ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ κ.
Κουδύλη δὲν ἔλλειψε καὶ ὀλίγη ἀν-
τίδρασις. «Τὸ δάσος ἐγέννησεν ἐν
πιτηνῶν, τὸ στρουθίον καὶ οἱ Παρί-
σιοι ἐν παιδίον τὸ χαμίνιον» λέγει

* Ὅλοι οἱ Λέσβιοι ἔφαγαν πα-
νηγύρι τῆς Παναγίας. Διότι οἱ Πα-
ναγιές εἶνε πολλές, ἀρχοντικές καὶ
φτωχικές. Οἱ πλούσιοι δηλ. οἱ

* Ὁ διαπρεπὴς Λέσβιος λόγιος
ποιητῆς καὶ πολιτευόμενος καὶ πο-
λύτιμος συνεργάτης μας κ. Παναγ.
Χατζηβασιλείου ἐξετύπωσε καὶ ἐ-

* Τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἐκλογικὸν
πρόγραμμα ἀρχίζει μὲ ἓνα ἀριστοῦρ
γηματικὸν ἐμβατήριον, διὰ τοῦ ὁ
ποίου παρορμῶνται τὰ παιδιὰ νὰ

* Ἀπὸ τὸ μνηρεῖδες τοῦτο
πρόγραμμα προκύπτει ὅτι ὁ κ. Χα-
τζηβασιλῆς εἶνε Ριζοσπαστικὸς Ἐρ-
γατικὸς ὑποψήφιος, μὲ σῆμα τὸν

ἄμα. 2. Ὁρχίωμαι-οἰμαι=χορεύω, πα-
λεύω. 3. Πρωτευουσάνας. 4. Βλέπω τὸν
ἄλλον ποὺ τρώγει καὶ ξερογλύφωμαι. 4.
Φιλοδοουλιές. 5. Τώρα εἶνε ἡ ἄρα. 6. Μὲ
χτυπᾶ μὲ ὀρη.

ΓΕΛΑΤΕ ΠΑΡΑΚΛΑΣ

— Ἐπογράφετε αὐτὸ τὸ ταμ-
πλῶ μ' ἓνα ὄνομα μεγάλου ζωγράφου...
γιατὶ θὰ το πάρω στὴν Ἀ-
μερικὴ νὰ το ξαναπουλήσω.

— Ἐδχαρίστως... Πῶς θὰ γρά-
ψουμε ἀγγλιστὶ τὴν ὑπογραφήν σου
«Velasquez» ;

— Ἐνας μικρούλης τόσος δὰ κάνει
μάταιες προσπάθειες νὰ φτάξει τὸ
κουδοῦνι τῆς εἰσοῦδου ἐνὸς σπιτιοῦ.

— Ἐνας φιλάνθρωπος περσοτικός
τὸν ἀνυποκύνει γιὰ νὰ φτάσει καὶ
ὁ μικρὸς χτυπᾶ μ' ὄλη του τὴ δύ-
ναμι.

— Ὅσοτερα γυρίζοντας στὸν ἐθγενι-
κὸ κύριο :

— Τώρα ἄς τρέξουμε κύριε,
γιατὶ θάρθουνε νανοῖζουνε.

— Ποία εἶνε ἡ μεγάλη ἐφεύρε-
σις τοῦ Χριστόφορου Κολόμβου ;
— Εἶνε ποὺ ἔκανε τὸ αὐγὸ νὰ
σταθεῖ ὀρθιον ἐπάνω στοῦ τραπέζι.

— Ἐξω ἀπὸ τὸ νούμερο.
— Γκαρσόν ! Κάποιος ἄρρωστος
θὰ εἶνε μέσο. Εἶνε μὴ ὥρα τώρα
ποὺ μὴ φωνὴ φωνάζει «ἄλλος εἶνε
μέσα».

— Μὴν ἀνησυχεῖτε κύριε εἶνε ὁ
παπαγάλλος ποὺ τὸν κλείνουμ ἐκεῖ
τῆ νύχτα.

Μιὰ θεία στὴν ἀνεψοῦλα τῆς.
— Τι βρώμικα χέρια ! Τι θάλα-
γες ἀν ἐγὼ ἐρχόμουνα στοῦ τραπέζι
μὲ τέτοια χέρια ;
— Θὰ εἶχα τὴ λεπτότητα νὰ
μὴν τὸ προσέξω.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΑΜΑΞΙ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Ἡ περιφημοῦς Ἀλῆ-Ἐμίν-κα-
σᾶς, ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους
διπλωμάτες τῆς Τουρκίας τοῦ πε-
ρασμένου αἰῶνα, ὄντας στὸ Παρίσι

Σὲ λίγο τὸ ἀμάξι μὲ τὴν ἐπιγρα-
φὴν εἶταν ἑτοιμο καὶ ὁ Ἀλῆς τὸ
ἔστειλε στὴν Πόλη στὸν ἀφέντη
του.

Ἡ ἐπιγραφή ἔλεγε : pèse et
vaincs—ζύγιαζε καὶ νικά. Ἡ ἐπι-
γραφή εἶτανε κατάλληλη βέβαια
γιὰ ἓνα φιλόδοξο Αὐτοκράτορα, ὁ-
μως ὁ τούρκικος κόσμος τὴ διάβα-
ζε μὲ τὸ τουρκικὸ τῆς νόημα «πε-
ζεβέν»! Αὐτὸ τὸ νόημα εἶνε βέ-
βαια γνωστὸ σὰ κάθε Ἑλληνα,
ὅστε εἶνε περιττὸ ἐμεῖς νὰ τὸ με-
ταφράσουμ. Προσθέτουμ μόνο
ὅτι ὁ Σουλτάνος ὕστερα ἀπ' αὐτὸ
δὲ χρησιμοποίησε τὸ παριζιάνικο
ἀμάξι.

Ο «ΤΡΙΒΟΛΟΣ» ΣΤΗΝ ΑΓΙΑΣΣΟ

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΜΑΣ

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Ο Γυμνασιάρχης του Πλωμαρίου, βλέποντας το θρησκευτικό φανατισμό των ξυπόλυτων και πυσθάγκων προσκυνητών με τα λογής αναθήματα και κουλμπάνια για τη Μεγαλόχαρη, ώνόμασε την Αγιάσσο Ιερουσαλήμ της Δέσφου. Η προσομοίωσις είνε επιτυχής αν και λείπει κάτι από τη νεκροσιών. Λέπουν οι Άραβες, οι Λατίνοι, οι Έβραιοι και οι άλλες φυλές που συνωθούνται εις τον Ιερόν Τόπον και αλληλοτρώζονται κάθε χρόνο για κληρονομικούς λόγους. Όσο για τον Ιορδάνη που είνε απαραίτητος για το χατζιλίκι, θα μπορούσε να τον αντικαταστήσει ίσως ο ποταμός της Περσσίας, καθαρζόμενος επί τέλους.

Η ΦΤΩΧΙΑ

Όσο πιο φτωχός γίνεται ο κόσμος τόσο πιο πολύ τὸ ρίχνει έξω. Καμμιά χρονιά δεν είχε τόσον κόσμο τὸ πανηγύρι της Αγιάσσου. Άλλες χρονιές τὸ πολὺ πλῆθος—τὰ καρβάνια—καταφθάνανε ἀπὸ περάτων της Λεσβιακῆς νῆς τὴ νύχτα της παραμονῆς. Ἐφέτος ἡ προσέλευσις ἔγινε 24 ὥρες ἔνωρίτερα. «Ἡ φτώχεια θέλει πόρνη».

ΜΟΡΦΙΣ ΚΑΙ ΝΕΙΑΤΑ

Όλες ὁ ὠραιόκοσμος τοῦ Μακρυγαλεῦ καὶ τοῦ Κισσικεῦ ἦτανε ταμῆνες. Ἐδῶ εἶνε καὶ οἱ Νίτσης ἐδῶ καὶ οἱ Νινοῦλες ἐδῶ καὶ οἱ Ἀνθεῦλες ἐδῶ καὶ οἱ μελαχροινούλες καὶ τὰ μαῦρα τὰ ματάκια καὶ τὰ γαλανὰ καὶ τὰ κατσαρὰ μαλλίγια καὶ οἱ γυμνοπόδαρες γαμπίτσες, καὶ τὰ ματωμένα στοματάκια. Ὅλα ἐδῶ καὶ μέσα σ' ἄλλα, σὰν ἀστέρη λαμπρὰ, τὸ ξανθὸ τὸ Κυβελάνκι, μ' ἕνα ζευγάρι μάτια-δίκοπο μαχαίρι, καὶ μετὸ θεῖο χαμογέλιο.

Ἐδῶ φυσικὰ καὶ ὄλοι οἱ ὠραῖοι νεανῖες τῆς περτευσῆς ἀπὸ τὸν μελαχροινὸν ἡγεμόνα τῶν πρακτόρων ὡς τὸν ξανθὸ βασιλέα τῶν Σεβρολέτ. Ἐδῶ κ' ὁ Καραμάνος ὁ γιὰ τὸς μετὸν ὠραιοπαρέα του καὶ τὸν ἀριστοκράτη σκύλο του.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ

Λέγεται ὅτι οἱ σὸφὲρ εἶνε τὰ πιο ἀχάριστα ὄντα τῆς φύσεως. Δὲν τὸ παραδεχόμεθα. Διότι ἂν ἡ κατηγορία ἠλθῆνε, τότε οἱ ἐπιβάται τῶν αυτοκινήτων δὲν θὰ ἤκουαν ἀπὸ τὰ σὸφερικὰ χεῖλη λόγους εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Νομομηχανικὸν κ. Πανταζῆν, ὁ ὁποῖος μόλις ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του, ἔσπευσε νὰ ἐπισκευάσει κατὰ τὸν ταχύτερον καὶ πρακτικώτερον καὶ οικονομικώτερον τρόπον ἐντὸς ἑβδομάδος τὸ ἀπὸ τῆς διακλαδώσεως τοῦ ἀγίου Δημητρίου, μέχρι τῆς διασταυρώσεως τῆς παλαιᾶς καὶ νέας ἀμαξιοῦ, τμήμα τοῦ δρόμου, ποὺ εἶχε καταρτῆσαι πρὸ ἔτους καὶ πλέον ἀδιάβατον καὶ θὰ κατέστρεφεν, ἂν ἔμενεν ἔτσι καὶ τῶν ἐπιβατῶν καὶ τῶν αυτοκινήτων τὰ σπλάχνα !..

ΣΚΑΡΠΙΝΑΚΙ

Ἀπὸ τὰ συγκινητικώτερα τέματα τῆς ἐφετεινῆς καιρῶν ἦτανε τὸ τέμα τῆς Κισσικιανῆς. Ξεκίνησε τὰ μεσάνυχτα τοῦ Σαββάτου, μετὰ παρὰ

συγγενῶν καὶ φίλων δορυφόρων, πειτειῶν καὶ πειτεινοκαφκάλων, ἀπὸ τοῦ Βαλάκη καὶ πεζοποροῦσα ἠρωϊκῶς ἐφθασε πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, διὰ Καρύνης καὶ πατωμένης εἰς τὸ Σταβροῖ, χωρὶς νὰ χάσει τὴν ἀντοχή καὶ τὴν δροσιά του ἢ τοῦλάχιστον τὴ στερεότητα τοῦ τακουνοῦ του τὸ τρομερὸ παριζιάνικο σκαρπινάκι ! Τὸ εὐγενὲς καρβάνι συνώδευσε καὶ συνάδελφος, ἀπεσταλμένος τοῦ «Τριβόλου» βεβαίως ἐνόρκως ὅτι κανένα σκαρπινάκι οὐκ ἐγγχώρινον ἔξενον δὲν ἐπάτησε τόση καρβάνια ὅση τὸ παριζιάνικο κατὰ τὴν ἀλησμόνητον ταύτην νυκτερινὴν θρησκευτικὴν πορείαν.

ΜΟΥΣΙΚΗ—ΧΟΡΟΣ

Ἡ μουσικὴ κίνησις τῆς παραμονῆς ὑπῆρξεν ἀξιοσημείωτη. Σ' ἄλλα τὰ κέντρα σχεδὸν μουσικῆς. Μουσικῆς λογιῆς-λογιῆς. Κακοῦργοι, ραδιόφωνα, μεγάφωνα, γραμμόφωνα, λατέρνες, οὔτια καὶ πατροπαράδοτα νταούλια. Ἀυτὰ τὰ τελευταῖα εἶνε ἀδύνατο νὰ τ' ἀκούσει ρωμέικο ἀπὸ τὴν νύχτα τῆς παραμονῆς. Καὶ ὅμως ὁ χορευτικὸς ἀπολογισμὸς μηδαμινός. «Νηστικὸ ἀρκεῖ δὲ χορεύει, λέγει ἡ παροιμία».

ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΙΣ ΑΤΟΠΟΝ...

Κατηγοροῦνται εἰς Ἀγιάσσωτες πῶς δὲν εἶνε φιλόξενοι. Καὶ κανένας ἔως τὴν ἄρα δὲν ἐδῆγε νὰ τοῦς ὑπερασπίσει. Ὁ «Τριβόλος», μὴ ἀμφιβάλλοντας καθόλου γιὰ τὰ φιλόξενα αἰσθήματα τῶν κατοίκων τῆς ὠραίας κωμολέως, θεωρεῖ ὑποχρέωσιν του νὰ ἔρει τὴν παρεξήγησιν διὰ τῆς... εἰς ἀτοπον ἀπχ-γωγῆς. Σκεφθῆτε πρὸς στιγμήν τι θὰ ἐγίνοντο τὰ σπῖτια τῶν Ἀγιάσσωτων ἂν ἀπεφάσισαν νὰ φανθῶν φιλόξενοι, καθ' ὅσον τρόπον ἀντιλαμβάνονται τὴν φιλοξενίαν εἰς ξένους ἐπισκέπται. Ἡ ὄψις τῆς Ἀγιάσσου καὶ τῆς πανηγύρεως θὰ μετεβῆτο ἄρδην. Οἱ δρόμοι καὶ τὰ κέντρα θὰ ἠρημόνοντο διότι εἰ μὲν Ἰθαγενεὶς θὰ ἐκλείνοντο εἰς τὰ σπῖτια τῶν, διὰ νὰ περιποιηθῶν τοῦς ξένους τῶν, εἰ δὲ προσκυνηταὶ περὶ δὲν εἶνε παλαβὲι νὰ γυρίζουν εἰς τοῦς δρόμους, θὰ ἐστρώοντο εἰς τὸ φαγοπότι μέσθ εἰς τὰ φιλόξενα σπῖτια. Καὶ ὅσοι ξένοι δὲν ἔτυχε νὰ ἔχουν γνωρίμους διὰ νὰ τοῦς φιλοξενήσουν θὰ ἔμεναν, νηστικοὶ μέσθ εἰς τὰ σοκάκια διότι δὲν θὰ εἴρισκαν οὔτε φοῦρνον οὔτε μπακάλικον οὔτε ρεστωρὰν ἄλλ' οὔτε καὶ κωσενεῖον ἀνοικτὸ, νὰ τοῦς περιποιηθῆι. Ἀυτὰ περίπου θὰ συνέβαιναν εἰς τὴν Ἀγιάσσον, ἂν ἀπεφάσισαν νὰ παρτηθῆι τῆς σφῆς καὶ σωτηρίου καὶ πατροπαραδότου ἀντιφιλοξενίου ἀμύνης.

ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ ΚΥΡ ΛΣΗΜΑΚΗ!

Τὸ μεγαλόπρεπον ξενοδοχεῖο, ἀτέλειωτο ξεπέλειωτο, παρεδόθη εἰς κεινὴν χρῆσιν. Καὶ γέμισαν ὄλο ἀπὸ πάνω ἔως κάτω, ἀπ' τὸν πυργίσκο του ὡς τὰ ὑπόγεια, καὶ δωμάτια καὶ διάδρομοι καὶ λουτροὶ καὶ πλατέ-

σκαλα. Καὶ λέγεται ὅτι ὁ ἔρωτος, μετὰ σκονισμένα τὰ φτερά γύριζε ἀπὸ δωμάτιον εἰς δωμάτιον μέρα καὶ νύχτα καὶ κυλιότανε ἐπάνω στὸ μπετόν καὶ στέναζεν ἐπάνω εἰς καρπέτες. Ζίγουρα δὲ ἀπὸν ἐφέτος ἀπὸ τὸ πανηγύρι ἀρχιτέκτων τοῦ ξενοδοχείου κ. Φούσκας θὰ ἀνειρεῖτονε ἐκεῖνες τῆς ὄρας ὅτι τὸ δημιούργημα τοῦ λειτουργεῖ, ὅπως τὸ εἶχεν ἀνειροπολήσει ὑπὸ τὴν σοφὴν ἐπίβλεψιν Ἐλβετοῦ διευθυντοῦ !..

ΣΑ ΝΥΦΗ

Ἀπὸ τὰ προσφιλέστερα, μεγαλοπρεπέστερα καὶ ὠραιότερα τελετουργικὰ θεάματα τῆς πανηγύρεως εἶνε τὸ νύσιμον τοῦ Δεσπότη, μετὰ τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ὁ θρησκευτικὸς πανηγυρισμὸς. Μέσθ εἰς τὸ συνοδικόν, παρισταμένων τῶν τοπικῶν ἄρχων καὶ τῶν προεχόντων, καὶ ψαλλομένων ὑπὸ χοροῦ ψαλτῶν καταλλήλων τῇ περιστάσει ὕμνων, διάκοι καὶ παπάδες στολίζουσι σὰ νύφη τὸ Δεσπότη, ποὺ ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ θείαν χάριν. Καὶ δταν ἔχει «περιζωσθεῖ τὴν ρομφαίαν του ἐν ἰσχύϊ ὁ δυνατός», καὶ φορέσει τὴν κορώναν του, μετὰ τὸ σκίληρον εἰς τὸ ἕνα χεῖρ καὶ τὸν σταυρὸν εἰς τὸ ἄλλο κατεβαίνει εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἐκκλησίας ὁποῦ ἡ γαληνῶσα ἀνθρωποθάλασσα τῶν προσκυνητῶν, ταρασσομένη ἀπὸ τὰ σπρωξίματα τῶν φρουρῶν, κυματίζει ὀρηκτικὰ, ἔως ὅτου χωρισθεῖ εἰς δύο ὅπως ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, καὶ ἀφήσει διάβασιν εἰς τὴν χρυσοφόρον καὶ ἀδουσαν καὶ καπνίζουσαν πομπήν.

ΑΙ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Μέσθ εἰς τὸν ναὸν καὶ εἰς διάφορα καταφύγια μέρη ἔχουν ἐπικολληθεῖ πινακίδες ποὺ λένε: «Μὴ πύτετε κατὰ γῆν» καὶ «ἐν τῷ ναῷ ὁμιλεῖν μόνον εἰ ἀσεβεῖς». Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἀπαγόρευσις πάει κ' ἔρχεται. Οἱ προσκυνηταὶ συμμορφοῦνται κατ' ἀνάγκην, λόγῳ τοῦ συνωστισμοῦ, πύτοντες ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ δικέου. Ἡ δευτέρη δὲ μὲν εἶνε διατυπωμένη, κατηγερηματικὰ, δὲν ἐπιτυγχάνει τίποτε ἄλλο πρὸς νὰ σιγματοῖσι ὡς ἀσεβεῖς... μετὰ τὴν τα δλεως τοῦς προσκυνητῆς. Διότι ὄλοι ὁμιλοῦν ἀπὸ τῶν νηπίων καὶ θηλαζόντων περὶ κλυθθημῆς ζουν μέχρι τῶν νέων περὶ ἐρωτοτροποῦν, καὶ τῶν γερόντων περὶ πρληροῦν.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ

Τελετάρχης ἐν τῷ ναῷ, ὅπως πάντοτε ὁ πρόταξις τῆς Λεσβιακῆς δημοσιογραφίας κ. Ἀλκιβιάδης, μεγαλοπρεπέστατος καὶ ἐπιβλητικὸς μέσθ εἰς τὸ μαῦρον ἐνδύμα του. Ὑποδέχεται καὶ τοποθετεῖ τὸν καθένα εἰς τὴν θέσιν ποὺ τοῦ τακτοῖται. Ἄν ἔχει καλοπληρώσει τὴ συνδρομὴν του εἰς τὸ «Σκοπιῶν», θὰ πάει πλάι εἰς τὸ δεσποτικὸν ἢ ἐντίκρον ἂν δὲν εἶνε συνδρομητῆς ἢ εἶνε δύστροπος ἢ θέσις του εἶνε πίσω κ' ὡς εἶνε καὶ ἐπίσημος. Τὸ πρωτόκολλο τοῦ Ἀλκιβιάδου δὲν ἔρει χατίρια.

Προεκλογικὰ ὄνειρα τοῦ κ. Παν. Τσαλδάρη.

(Τοῦ κ. Γ. Ι. Κ.)

ΟΙ ΓΥΦΤΟΙ

Ἡ Καρύνη μετὰ τὰ κρύα νερά της ἀνεβάρσας της καὶ τὴ δροσιά τῶν πλατάνων της, ὅσο κ' ἐν τῇ σκοτώσανε τὰ αυτοκίνητα, θυμήθηκε τὸ Σαββατέβραδο παλιῆς δέξες. Ὁ κολὸς ὁ κόσμος πήγαινε τὰ τελευταῖα χρόνια μετὰ αυτοκίνητα βιαστικῶς, ποὺ δὲν παίρνανε μήτε νερὸ ἀπὸ τὴν Καρύνη. Μὰ οἱ καιροὶ γυρίζουσι. Κι' ἂν εἰς νταλικὲς μετὰ ἐρωτικὰ τραγούδια καὶ τῆς φερογοργῶνες εἰς καπότες τοῦς δὲν ξαναγύριζαν, ξαναγύρισαν ὁμως ἡ εὐλάβεια τῶν πιστῶν—συνεργούσης καὶ τῆς κρίσεως.—Πηγαινὶ κανεὶς μετὰ αυτοκίνητο, δταν ἔχει λεφτὰ. Μὰ δταν ἐν τάξει τάξεται καὶ πάει περπατώντας. Ἐταὶ ὁποχρεῶναι καὶ τὴ Μεγαλόχαρη, ποὺ κολακεύεται φαίνεται, νὰ βλέπει τσακισμένους τοῦς προσκυνητῆς της, ἀπὸ τὴν πεζοπορία, ἄσπρους ἀπὸ τὴ σκόνη καὶ μετὰ χλιοτροπημένες κάλτσες καὶ καπέυτσια ἀπὸ τὸ δρόμο. Ἐταὶ ξαναζωντανέψαι φέτος κ' ἡ Καρύνη. Σὰ νὰ τῶχανε μυριστεῖ εἰς μπαζαβάνηδες κουβαληθῆκανε ἐκεῖ ἀπὸ τὸ Ἰππιο καὶ τῆς Λάμπης μετὰ ἀραμπαδιῆς ἀπὸ καρπούζια καὶ μήλα καὶ σῦκα καὶ φρούτα λογιῆ-λογιῆς. Ὅποτε ἡ πλανόδια ρουλέτα δὲν ἔλειψε. Καὶ γέμισαν ἔλη ἡ δροσερὴ λεκανὴ ἀπὸ κουρασμένους στρατοκόπους τῆ νύχτα τοῦ Σαββάτου, ποὺ παραδίδονταν, ὅστερα ἀπὸ νησιτισμὸ φαγοπότι εἰς τὸν ἕλνο κάτω ἀπὸ τὰ πλατάνια καὶ μέσθ εἰς τὰ ἑπερκαίμενα ρουμάνια καὶ τοῦς ἔλαιῶνες. Κι' ὁ δρόμος ὄλο κ' ἔφερναν ἄλλους καινούριους, ἄλλα καρβάνια. Κάτι τέτοιο εἶδεν ὁ Ποιητῆς κ' ἔπλασε τὸν «ἐρχομὸν» τῶν γύφτων εἰς τὸ πανηγύρι τῆς Κακάβας. Γιατὶ καὶ ὅς α...Κάπου ἀπέτομα τινέματα ἐξήνιζεν ἐν ἂν ἀγρίμα, καὶ ἔσπευσε εἰς τὴν ἀπλοχωρὴ καὶ εἶτανε οὐκ ἐν τῇ μέλει τῆ σιγαλιὰ τὴν κερθῆνα μετὰ βλαστήματα. Γέλοια ἀλάλαζαν δὲν ἔσαντες λύσοις ἐν ἀφρίσματα εἶταν, ἢ ἂν ἐσχόματα χαρῆς. Πίσω ἀπὸ τὸ πύκνωμα τῆς διατομῆς πόθοι, ἀκράτητοι σατράπης, λέγαι ταίριαζαν—τὸ μέντερος— μετὰ ἐκάντρες ἀγάπης